

День захисту дітей

Усе про мене

Ім'я та прізвище: *Амелія Прищ*

Прізвисько:

Черепушка

Вік: *майже*

10 років

Клас: *майже*

4-Б

Знак Зодіаку: *Діва*

Колір волосся: *каштановий*

Колір очей: *синій*

Риси характеру: *розумна,*

дотепна, жвава

Хобі: *собаки*

Мрія: *мати собаку*

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Мене звать Черепушка, і це мій секретний зошит. Мені вдалося вчора примусити маму купити його в «Емпіку», бо невдовзі матиму день народження. На жаль, зошит не міг стати подарунком на День дитини, бо в нас цього дня ходять до кіно й на морозиво, і вже більше нічого не отримаєш. Начебто, це для того, щоб ми поважали духовні цінності. А мені дуже-дуже хотілося мати щоденника, щоб описати в ньому всі свої пригоди на канікулах. Щоправда, канікули почнуться аж за місяць, але до них треба як слід підготуватися.

– Невже ти не можеш купити мені цього зошита на день народження? – попрохала я.

– Зараз червень, а твій день народження аж у вересні, – розсудливо заявила мама й відклала щоденника на полицю. – Крім того, невже не можна було вибрати щось дешевше?

Справді, зошит досить дорогий, але він так мені подобається! І я не хочу іншого лише через те, що той дешевший. А загалом, моя мама зараз скаже, що коли я справді хочу вести щоденника, то з таким самим успіхом можу це робити на туалетному папері.

– Подивися, он там лежать якісь звичайні шкільні зошити. Якщо ти справді хочеш вести щоденника...

– А хіба тобі не буде приємно, коли прокинувшись напередодні мого дня народження, ти пригадаєш, що не мушиш турбуватися про подарунок? – перебила я її. – Ти ж сама кажеш, що коли треба зробити щось неприємне, краще спекатися цього чимшвидше.

– Я ніколи не казала, що купувати подарунки – це неприємно.

– Не завжди кажуть те, що думають, мамо, – відповіла я і зняла зошита з полиці, а тоді попрямувала просто до каси.

Я в цьому зошиті писатиму й малюватиму. Здається, у мене є талант до малювання. Щоправда, моя вчителька образотворчого мистецтва, відтоді, як я намалювала на День незалежності солдата в блакитній формі (бо зеленим олівцем Хельга намагалася прочистити каналізацію, і геть його зіпсувала), перестала так казати, проте мама вважає, що причина не в тому. А те, що солдат виглядав як великий худий смурфик – це просто моя фантазія.

Мушу закінчити, бо ми йдемо відзначати День дитини. Мама сказала, що має для нас сюрприз. Бідолашна мама, щороку їй доводиться вигадувати розваги, які б сподобалися обом її донькам. Минулого року моя сестра Хельга, яка вже майже доросла, обурилася й заявила, що не збирається дивитися мультик, і пішла собі до зали поруч, на трилер, а я весь сеанс їй заздрила. Я вже поступово стаю застарою для всіх фільмів, призначених для моєї вікової категорії.

День імен

Мені так шкода тих днів, що не мають своїх назв! Я вирішила, що кожен день, про який писатиму, спробую якось назвати, щоб йому не було сумно. Може, колись котрийсь із таких днів навіть потрапить до календаря, і всі його відзначатимуть як свято!

Учора із цим сюрпризом вийшла повна лажа. Мама знайшла якийсь спеціальний показ фільмів про дітей з усього світу. Про бідних дітей. Які живуть у нетрях і сплять на долівці. Тож коли ми пішли до МакДональдза, я думала, що мені гамбургер у горлі застрягне.

Але повернуся до Дня імен. Я назвала його так, бо настав час як слід вам представитися. Учора, після того кіно й решти, я заснула над щоденником в одязі та в сандалях, і навіть не пригадую, хто й коли мене переодягнув до сну.

Усі кажуть, що ім'я Амелія – дуже гарне. У нас удома навіть такий фільм є на касеті, але мама не дозволяє мені його подивитися. Каже, що він для дорослих. Я розумію, що так само, як діти мають свої фільми, у яких героями є діти й купа всього відбувається, так і дорослі мають свої, у яких усі старі й працюють, або прибирають, або балакають, бо нічого іншого дорослі

не роблять. От тільки не розумію, чому щоразу, коли кажуть «фільм для дорослих», вони якось дивно презираються або червоніють. Моя сестра Хельга цей фільм дивилася, і на її думку, він не дуже дорослий, і жодних сцен там немає. Якщо чесно, то я не знаю, які сцени вона має на увазі, бо ж у кожному фільмі є сцени, а що іще там може бути?

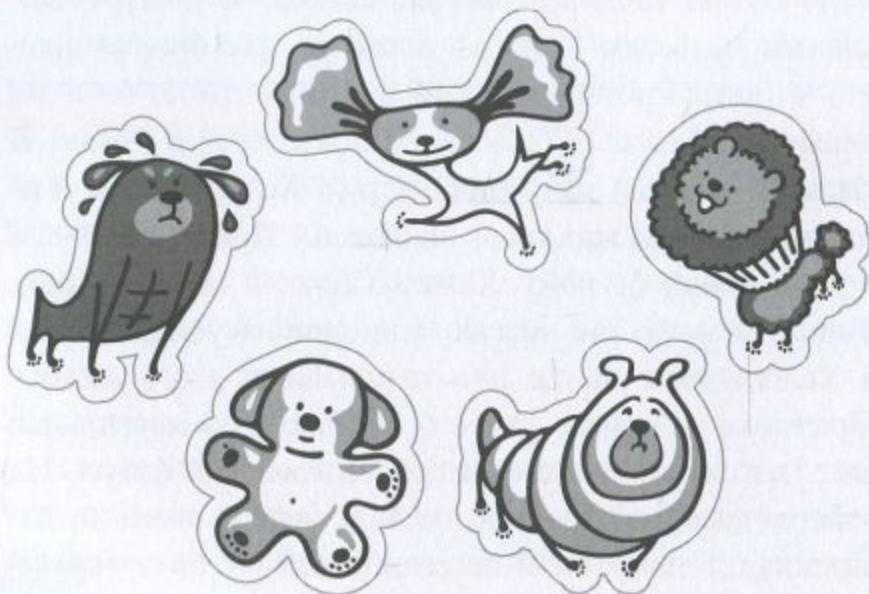

Я вже казала, що ім'я мені дісталось гарне, а от прізвище – вже ні. Бо моє прізвище – на жаль – Прищ. На жаль, бо одне до другого пасує приший кобилі хвіст. Ось так: прізвище кошмарне, а ім'я гарне. Перш ніж я вийду заміж і зміню прізвище, доведеться чекати ще років десять. А може, я взагалі цього не дочекаюся. Моя сестра Хельга, красуня, висока, із довгим хвилястим волоссям і майже доросла, має більше шансів змінити прізвище, але їй цього не треба, бо в неї прізвище її тата. Її, бо в неї інший тато, ніж у мене. Її батько – німець, тому вона зветься Хельга Ганке, а це звучить не так жахливо, як Амелія Прищ, хоча мені трохи дивно, бо чому Хельга Ганке, а не, приміром, Ганка Хельге? Так чи сяк, але одне пасує до іншого, і Хельга може ще це ім'я та прізвище довго носити. Зрештою, з її ім'ям добре б звучало будь-яке прізвище. Ім'я вона отримала від своєї німецької бабусі. На щастя, це не моя бабуся, бо тоді мене б назвали, наприклад, Гельмутом. Вона мені не бабуся, бо це мама її

тата, який мені не тато... Але про це трохи згодом. Хай там що, та коли в мене нарешті буде пес, я назву його якимось гарно. Ще не знаю як, але вже маю цілий список гарних собачих імен. Звісно, для сучок, бо я дуже хочу дівчинку! У списку аж двадцять вісім сторінок, і починається він так:

- 1) Мафінка;
- 2) Булочка;
- 3) Желейка;
- 4) Шоколадка;
- 5) Цукерка.

Коли моя мама побачила цей список, то заявила, що в мене манія на пункті солодоців. І що я, мабуть, несповна розуму, бо собаку треба назвати якимсь гарним, гордим іменем, а не як кондитерський виріб.

Мабуть, ви здивувалися, чому я маю прізвисько, якщо мені дали таке гарне ім'я. Дорослі (принаймні більшість) вважають його жахливим, а діти – якраз навпаки. Усе почалося з того, що я завжди вважала, наче моє ім'я, хоч і чудове, усе-таки не для мене створене. Бо це ім'я для милої дівчинки, яка ніколи не забуває про три чарівні слова, завжди має випрасувану блузку й не втручається в розмови старших. Це ім'я, можливо, пасувало б Хельзі, якби її не назвали Хельгою, але теж не надто. Бо Хельга, хоч і виглядає милою, насправді має аж ніяк не милу вдачу.

Коли я була малою, то випала з візочка й ударилася головою об бетон. Батьки негайно підхопили мене й помчали до лікарні, але виявилось, що зі мною все гаразд. Відтоді в родині завжди жартували, що мені нічого не сталося, зате від моєї голови в тротуарі залишилася яма. Якось я йшла з мамою й Хельгою вулицею Французькою, і мама необачно втрапила ногою в якусь вибоїну. Хельга зауважила:

– Мабуть, це та яма, яку зробила ця черепушка! – і вказала на мене пальцем.

– Віднині звить мене Черепушкою, – пожартувала я. Так і сталося, хоча насправді цим прізвиськом мене хіба що іноді називає Хельга, а от мама – майже ніколи.

День прізвищ

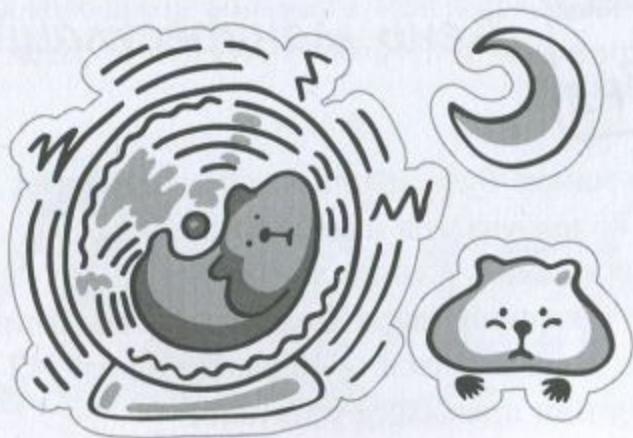
А тепер про прізвища. Коли я питаю Хельгу, чи після заміжжя вона поміняє тільки прізвище, чи ім'я теж, Хельга на мене кидається й страшенно репетує. Така вона невірноважена, ця моя сестра. Може, це тому, що її недавно покинув хлопець. Відтоді вона каже, що ненавидить хлопців, тож, можливо, ніколи ні за кого не вийде. Я трохи побоююся, бо це означало б, що вона завжди тут мешкатиме. А я весь час планую, як собі облаштую цю кімнату, коли вона нарешті виселиться. І постійно думаю, що, може, мама тоді дозволить мені завести собаку. Зараз вона каже, що в нас дуже тісно, тільки собаки бракує. А я на те, що, справді, бракує, але тоді виявляється, що мама сказала це жартома. От ніколи не відомо, чи дорослі говорять серйозно, бо вони собі часто жартують тоді, коли аж ніяк не до сміху.

Наша квартирка справді дуже маленька, лише тридцять квадратних метрів. У нас із Хельгою така крихітна кімнатка, що там помістилися тільки наші ліжка. Для жодного столу місця немає. Хельга говорить, що саме тому я така невдаха з математики. А ще вона каже, що не уявляє, як їй можна за таких умов по-справжньому зустрітися із хлопцем, бо тут аж ніяк не усамітнитися. І нащо їй тільки усамітнюватися, от цікаво! А я

вважаю, що чим більше людей, тим веселіше, і завжди любила, коли до неї приходив її хлопець.

Моя мама дуже гарна. У неї такі кучері, як у Хельги, але вона приємніша й не кричить на мене. На жаль, вона ще ласкавіша з Хельгою, якій уже майже вісімнадцять років, тож мама ставиться до неї, як до подруги, а до мене – наче я їхня дитина. Я нічого не вирішую й ніхто мене в цьому домі не слухає. А вже особливо мене не слухають, коли я кажу, що найдужче-найужче на світі я б хотіла мати маленького мопсика. Або таксочку. Або йорка. Адже такий песик не гидить, а гавкає він тихенько, бо ж такий малесенький... І про нього не доведеться піклуватися набагато більше, ніж про двох хом'ячків, які в мене є. А може, з ним навіть буде менше проблем, бо хом'ячки...

По-перше, вони провадять нічний спосіб життя, тому опівночі починають гасати у своєму колесі, і мама каже, що це їй доводить до божевілля, бо через цих хом'ячків їй постійно сниться, наче вона бідолашна пряля за

роботою. Сидить біля тьмяної свічки цілими ночами, і подертим черевиком тисне на педаль, і колесо прядки стукотить... стук... стук...

По-друге, коли хом'ячки так шаленіють уночі, із клітки сиплеться тирса. І коли ми вранці прокидаємося, то довкола клітки утворюється світле тирсове коло. Можна без кінця підмітати, але це й так нічого не дасть, бо щоранку коло з'являється знову.

По-третє, ці гризуни страшенно багато пісяють і не дуже гарно пахнуть. Мама цим дуже переймається, особливо, коли приходять отой її знайомий із довгим волоссям. Тоді вона відчиняє всі вікна й скрізь пшикає парфумами. Наче дорослий дядько справді може втекти, бо йому смердітиме хом'ячим туалетом!

Отож я їй усе це розповідаю, перелічую мінуси хом'ячків, і цих мінусів точно набереться ще тисяча, але мама однаково не погоджується на собаку.

День маніфестації

— Ми з мамою були вранці в місті, і не могли доїхати додому, бо відбувалася маніфестація.

— Що це таке? — запитала я.

— Це така акція, коли люди хочуть показати, що із чимсь не погоджуються, — відповіла мама. — І ходять тоді з різними прапорами й гаслами.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)